

The ILO Domestic Workers Convention and regulatory reforms in Argentina, Chile and Paraguay.
A comparative study of working time and remuneration regulations / Lorena Poblete // Int. Labour
Rev. - 2018, nr 3, s. 435-460 bibliogr.

Konwencja Pracowników Domowych Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) a reformy regulacyjne w Argentynie, Chile i Paragwaju. Badania porównawcze czasu pracy oraz przepisów dotyczących wynagrodzenia.

W czerwcu 2011 roku podczas konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy przyjęto konwencję dotyczącą godnych warunków pracy dla pracowników domowych.

Była to Konwencja nr 189, oraz towarzyszące jej Zalecenie nr 201. Oba instrumenty prawne zostały oparte na fundamentalnych zasadach i prawach w miejscu pracy: wolności zgromadzeń, prawie do negocjacji zbiorowych, zakazie zatrudniania dzieci, eliminacji wszelkich form pracy przymusowej oraz eliminacji dyskryminacji w kontekście zatrudnienia. Aby upewnić się, że zasady te zostaną wdrożone, zapewniono pracownikom domowym ochronę przed nadużyciami, prześladowaniem, przemocą oraz dyskryminacją, prawo do bycia informowanym o zasadach i warunkach zatrudnienia, włączając w to termin wygaśnięcia umowy, ochronę przed zbyt długimi godzinami pracy, zasady kierujące warunkami wypłaty wynagrodzenia, płatnymi urlopami, urlopami z powodu choroby, formą okresu próbnego oraz ubezpieczenia społecznego. Biorąc pod uwagę porównanie prawnego punktu widzenia, niniejszy artykuł ma na celu analizę znaczenia jakie miała Konwencja nr 189 dla konstrukcji reform regulacyjnych. Skupiono się na działaniach legislacyjnych w trzech krajach Ameryki Łacińskiej, które ratyfikowały Konwencję, w Argentynie, Chile oraz Paragwaju. Niniejsza analiza zawiera także dyskusje oraz kontrowersje, które miały wpływ na sposób w jaki czas pracy, a także postanowienia dotyczące zarobków zawarte w Konwencji, zostały włączone do ustawodawstwa dotyczącego opłacanych pracowników domowych w trzech powyższych krajach.